

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Sfantul Haralambie a fost episcop in Cetatea Magneziei, din Asia Mica, Turcia de astazi, in vremea imparatului Septimu Sever (193-211). Cand Sfantul Haralambie a implinit varsta de 113 ani a fost supus la diverse chinuri pentru ca nu a lepadat credinta in Hristos. Sfantul Haralambie a fost condamnat la taierea capului cu sabia. In timpul rugaciunii dinainte de moarte, cerurile s-au deschis si sfantul a vazut pe Hristos si pe ingerii sai. Sfantul Haralambie i-a cerut lui Dumnezeu sa aiba grija de locul unde vor ramane moastele sale, ca acel loc sa nu suferi niciodata de foame si de boli. Domnul i-a promis ca o sa-i indeplineasca dorintele si S-a ridicat la cer impreuna cu sufletul martirului Haralambie.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 11 - 17 FEBRUARIE

Miercuri 13 Februarie:

Acatistul Sfântului Gheorghe 6.00 PM

Vineri 15 Februarie:

TAINA SFÂNTULUI MASLU 6.30 PM

Sâmbătă 16 Februarie:

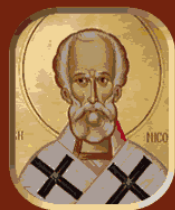
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Vecernie 6.00 PM

Duminică 17 Februarie:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

DUMINICA A XVII- A DUPA RUSALII A CANANENCEI

Evanghelia staruintei in rugaciune

Pacatele se repeta, sa nu-l lasam sa se impartaseasca?

Păcatele se repetă. Omul vine iar și iar cu ele la Spovedanie. Este oare îndreptățit să nu-l lăsăm să se împărtășească?

Mitropolitul Antonie: In primul rând, care sunt cu adevărat criteriile după care îl poți lăsa sau nu? Intrebarea se pune astfel: voi opri eu de la Sfânta împărtășanie, îl voi întoarce eu de la aceasta pe om pentru că într-însul se află un păcat sau altul ori pentru că nu se află într-însul pocăință? Dacă este să iei doi oameni care au săvârșit același păcat, unul se căiește, iar altul ridică din umeri: „Asta e...”. Pe primul îl poți primi la Sfânta împărtășanie, pe celălalt, nu se poate. Sau un om care a săvârșit un păcat cu adevărat mare, dar se căiește fierbinte, cu toată ființa lui - acesta se află într-o stare mai bună decât altul care a săvârșit un păcat mai mic, dar își spune: „Lasă că trece”, „Nu-i nimic”. Preotul ar trebui cu adevărat să fie nu judecător, ci, cumva, să poată descifra ce este de folos și ce nu pentru om. Nu există niște criterii foarte aspre, că, adică, pentru aceste și aceste păcate omul trebuie sau nu oprit de la Sfânta împărtășanie, dar trebuie să ții cont de raportarea pe care o are el cu privire la păcatul pe care l-a lucrat. Să spunem și aceasta: In scrierile Sfinților Varsanufie și Ioan este un loc unde unul dintre ei spune: „Dacă ai păcătuit și ți-ai plâns păcatul și știi acum că acel păcat a devenit pentru tine cu neputință de săvârșit din nou, să nu mergi nici măcar să te mai spovedești, pentru că preotul nu poate adăuga nimic la ceea ce a săvârșit deja asupra ta Dumnezeu...” - acesta este un cuvânt foarte greu.

Iar pe de altă parte, este necesar să-ți pui întrebarea: de ce oare păcatul s-a repetat? Cred că noi săvârșim în cea mai mare parte o greșală. Venim la Spovedanie, mărturisim un păcat sau altul, ne căim cu totul serios și adevărat și cu hotărârea de a ne îndrepta, iar apoi se arată că noi nu avem în noi înșine știința de a ne îndrepta. Nu se pune problema lipsei dorinței de a o face - dorință este din belșug, dar știință, nu. Și iată că mie mi se pare că între două Spovedanii, omul ar trebui să facă cu sine o cu totul altfel de muncă. Nu să se lupte din toate puterile lui: „Nu mai fac, nu mai fac, nu mai fac!”, ci să se întrebe: „Cu ce au început toate acestea? Unde este rădăcina? De ce am o asemenea înclinație, o asemenea atracție către acest păcat anume și nu față de altul? Unde a început toată această poveste?”. Adică, dacă eu am un oarecare păcat pe care îl tot fax:, nu este îndeajuns să mă silesc să nu-l mai repet - pentru că îl voi repeta - căci indirect se va întoarce cu sălbăticie... Dacă, să zicem, omul bea și, mergând cu mașina lovește pe cineva, aceasta îi poate cu adevărat rămâne în minte, dar este un preț

mult prea mare. Așa încât trebuie să te pui înaintea acestei întrebări: „Iată, repet mereu acest păcat. De ce? Unde a început toată această poveste, starea aceasta? Cum a intrat el în viața mea? De ce a fost nevoie ca acest păcat să intre în viața mea?”.

Eu am încercat să fac lucrul acesta cu o serie de oameni: să ne adâncim în trecutul nostru precum arheologii. Mai întâi cureți ce este mai la suprafață, apoi te adâncești mai mult, mergi din ce în ce mai adânc și ajungi la niște descoperiri cu adevărat mari. Abia atunci păcatul poate să dispară din viața omului. Dar noi ce facem? Noi retezăm frunzele, sau roadele, sau florile, dar pomul rămâne întreg, cu rădăcină cu tot. De ce oare nu dau vlăstare noi acest pom cu rădăcinile pe care le are? Astfel încât aici avem o cu totul altă problemă. Iar când spunem că pocăința ar trebui să alunge păcatul: da, este adevărat, dar nu pocăința aceea pe care o facem noi! Noi facem o pocăință cam de felul: „O, vai, ce neplăcut!”, „O, vai, am o astfel de neputință, așa un neajuns!”. Numai că problema nu stă în neplăcere, ci în stricarea, în urâțirea sufletului, în aceea că în el a ajuns de se petrec tot felul de anomalii. In ordinea trupească, este ca și curn acesta ar pierde o mână sau un picior, sau s-ar îmbolnăvi de o boală fără leac și alte lucruri de felul acesta. Și trebuie căutată pricina, momentul începutului. Acesta poate fi în copi-lăria mică, poate fi oricând între momentul când ne-am născut pe această lume și cel în care ne spovedim, ori în care ne-am dat seama de păcatul respectiv. Așa încât, nu este deloc de ajuns numai să te spovedești și să speri că Spovedania însăși va suprima păcatul.

Și, în afară de aceasta, eu cred că noi uităm foarte des că Spovedania se referă la două dimensiuni ale timpului. Pe de o parte, ea privește în trecut, aduce înaintea feței Domnului tot trecutul, iar pe de altă parte, atunci când toate acestea au fost arătate Domnului, ea devine un fel de program de luptă pentru viitor. Dacă am spus că fur, mint etc, iertarea nu înseamnă că acestea, în chip magic/dispar de la mine. Aceasta înseamnă că eu m-am lepădat de ele, iar acum trebuie să mă „achit” de ele. Așa încât fiecare Spovedanie apare ca propriul program de luptă: lupta cu păcatul. Și aceasta, în cea mai mare parte, noi o uităm. Iar iertarea care ni se dă, și pe aceasta o primim cu mare ușurătate. Cuviosul Serafim de Sarov spunea unuia dintre oaspeții săi: „Dacă te rogi Domnului pentru un lucru oarecare, El poate să ți-l dea, dar amintește-ți cu ce preț a primit puterea și dreptul de a face acest lucru: cu prețul întregii Sale vieți și al întregii Sale morți...”. De aceea, a spune Domnului cu ușurătate „Fă aceasta pentru mine” înseamnă „Răstignește-Te din nou!”. Nu este chiar așa simplu.

Mitropolitul Antonie de Suroj